

Antibes, středa 31. srpna 2016

Čekal jsem, že ten dlouhý víkend tři týdny před svatbou bude skvělou příležitostí, jak si na Azurovém pobřeží užít okamžiky vzájemné blízkosti zalité sluncem pozdního léta.

Večer začal dobře: prošli jsme se po hradbách starého města, na terase si dali sklenku merlotu a pod kamennými klenbami restaurace Michelangelo jsme si pochutnávali na špagetách s mušlemi. Povídali jsme si trochu o tvé práci, pak o mojím, o blížícím se obřadu, který jsme pojali velmi prostě, jen se dvěma přáteli v roli svědků a mým synem Théem. Ten se těšil, že nám zatleská.

Cestou zpátky jsem ve vypůjčeném kabrioletu pomalu projížděl po silnici nad skalním převisem, aby ses mohla kochat výhledem na mys a pobřeží. Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: jasný pohled tvých smaragdových očí, bohémsky sepnuté vlasy, krátká sukně, rozepnutá bunda z jemné kůže a pod ní svítivě žluté tričko s nápisem *Power to the people*. Když jsem v zatáčkách přerazoval rychlost, prohlížel jsem si tvoje opálené nohy, usmívali jsme se na sebe, ty sis pobrukovala starý hit Arethy Franklinové. Bylo nám dobře. Vzduch byl vlhý a konejšivý. Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: záblesky ve tvých očích, rozzářený obličej, prameny vlasů poletující ve větru, tvé štíhlé prsty vyklepávající rytmus do palubní desky.

Osada lovců perel, kde stála vila, kterou jsme si pronajali, byla elegantní čtvrť asi deseti domů s výhledem na Středozemní moře. Stoupali jsme vzhůru po štěrkové cestě kolem voňavých borovic, a když jsi spatřila to úchvatné panorama kolem nás, úplně se ti rozzářily oči.

Tu chvíli si vybavuju naprosto přesně: bylo to naposled, kdy jsme byli šťastní.

Zpěv cikád. Ukolébavka vlnobití. Lehký vánek rozechvíval hedvábně vlhký vzduch.

Na terase táhnoucí se až na útes jsi zapálila vonné svíčky a repelentní odpuzovače, já pustil desku Charlieho Hadena. Postavil jsem se za venkovní barový pult a namíchal nám koktejly jako ve scéně z románu od Fitzgeralda. Tvůj oblíbený Long Island Iced Tea se spoustou ledu a plátkem limetky.

Málokdy jsem tě viděl v tak dobré náladě. Mohl to být pěkný večer. *Měl* to být pěkný večer. Ale místo toho jsem se jako posedlý upnul k jediné myšlence, starému refrénu, který mi už nějakou dobu nešel z hlavy, ale až doteď jsem se dokázal ovládnout. „Víš, Anno, neměli bychom mít před sebou tajnosti.“

Proč se strach, že tě *opravdu* neznám, vynořil právě onoho večera? Že by to bylo blížící se svatbou? Vyvolala ho obava, že dělám chybu? Nebo rychlost, s jakou jsme se k tomu kroku rozhodli? Nepochybně to bylo od všeho trochu a navíc tu byla moje vlastní minulost poznamenaná zradou lidí, o kterých jsem si myslel, že je znám.

Podal jsem ti skleničku a posadil se naproti.

„Myslím to vážně, Anno: nechci žít ve lži.“

„To se hodí. Ani já ne. Ale nežít ve lži neznamená, že člověk nemá žádné tajemství.“

„Takže se přiznáváš. Máš tajnosti!“

„Ale každý má přece tajnosti, Raphaéli! A tak je to správné. Naše tajnosti nás utvářejí. Určují část naší identity, naší minulosti, naší záhadnosti.“

„Já před tebou žádné tajemství nemám.“

„Právě. Měl bys ho mít!“

Byla jsi zklamaná a našťvaná. Já taky. Veškerá radost a dobrá nálada uplynulých okamžiků byla tatam.

Tady mohla naše debata skončit, ale nemohl jsem si pomoci, znovu jsem zaútočil, rozhodnutý použít všechny argumenty, jen abych se dostal k odpovědi na otázku, která mě pronásledovala.

„Proč pokaždé, když se tě zeptám na minulost, zahraješ odpověď do autu?“

„Protože minulost je prostě minulost. Už ji nemůžeš změnit.“

Rozčílil jsem se:

„Minulost může přítomnost vysvětlit, ozřejmit, to přece velmi dobře víš. Co se snažíš ksakru zatajit?“

„Netajím ti nic, co by nás mohlo ohrozit. Důvěřuj mi! Důvěřuj *našemu vztahu!*“

„Odpusť si ty fráze!“

Bouchnul jsem pěstí do stolu, až jsi nadskočila. Výraz ve tvém hezkém obličejí se postupně měnil, rozrušení vystřídal strach.

Vztekal jsem se, protože jsem potřeboval jistotu. Znal jsem tě sotva půl roku a od prvního setkání jsem na tobě miloval úplně všechno. Ale část toho, co mě zpočátku přitahovalo – tvoje záhadnost, odstup, diskrétnost, samotářství – vyústilo v úzkost, která se vracela jako bumerang.

„Proč chceš úplně všechno zničit?“ zeptala ses mě a v hlase ti zazněla velká únava.

„Víš, co jsem prožil. Už jsem chybu udělal. Dnes už si ji nemůžu dovolit.“

Věděl jsem, že tě zraňuju, ale měl jsem pocit, že z lásky k tobě jsem schopný všechno pochopit a všechno vydržet. Pokud jsi něco bolestného tajila, chtěl jsem ti od bolesti ulevit a nést tu tíhu s tebou.

Měl jsem zatroubit na ústup a vzdát to, ale hádka pokračovala. A nešetřil jsem tě. Protože jsem nějak vycítil, že tentokrát mi něco prozradíš. A tak jsem systematicky

zasazoval jednu ránu za druhou, dokud jsem tě naprosto nevyčerpal a ty ses už nemohla bránit.

„Chci jen pravdu, Anno.“

„Pravdu! Pravdu! Omíláš to slovo pořád dokolečka, ale zeptal ses někdy sám sebe, jestli bys tu pravdu unesl?“

Složila jsi zbraně a já začal pochybovat. Nepoznával jsem tě. Oční linky se ti rozmazaly a v očích se ti rozhořel plamen, který jsem u tebe nikdy neviděl.

„Chceš vědět, jestli mám nějaké tajemství, Raphaéli? Odpověď zní ano! Chceš vědět, proč o tom nechci mluvit? Protože až se to dovíš, nejen že mě přestaneš milovat, ale začneš mě nenávidět.“

„To není pravda. Dokážu všechno pochopit.“

Aspoň v té chvíli jsem o tom byl přesvědčený. Nic z toho, co bys mi mohla prozradit, mě nemohlo nahlodat.

„Ne, Raphaéli, to jsou jen slova! Slova, která píšeš do svých románů, ale skutečnost je silnější než slova.“

Něco se zvrtilo. Hráz se protrhla. Náhle jsem to viděl jasně a ty taky, přemýšlela jsi, jaký skutečně jsem. I ty jsi to chtěla vědět. Jestli mě budeš vždycky milovat. Jestli tě miluju dostatečně. Jestli granát, který ses chystala odjít, náš vztah nezničí.

Prohrábla jsi kabelku a vytáhla z ní tablet. Zadala jsi heslo a otevřela aplikaci s fotkami. Pomalu jsi procházela snímky, až jsi našla, co jsi hledala. Potom ses mi podívala zpřímá do očí, něco jsi zašeptala a podala mi tablet. A já spatřil tajemství, které jsem z tebe vypáčil.

„To jsem udělala já,“ zopakovala jsi.

Ohromeně jsem zíral na obrazovku, mhouřil jsem oči, pak se mi zvedl žaludek a odvrátil jsem zrak. Celý jsem se rozklepal. Třásl se mi ruce, ve spáncích mi bušila krev. Byl jsem připravený na všechno. Myslel jsem, že jsem počítal se vším. Ale *tohle* mě nikdy nenapadlo.

Vstal jsem. Nohy se mi podlamovaly. Vrávorál jsem, ale přinutil jsem se odejít rázným krokem.

V hale ležela moje cestovní taška. Popadl jsem ji a odkráčel. Na tebe jsem se už ani nepodíval.

Byl jsem v šoku. Měl jsem husí kůži. V ústech jsem cítil žaludeční šťávy. Kapky potu mi stékaly po čele do očí.

Zabouchl jsem dveře kabrioletu a vyrazil do noci jako automat. Všechno ve mně vřelo. Zloba. Roztrpčení. Hlavou se mi honilo všechno dohromady: násilí na fotce, moje nechápavost, pocit, že se mi zhroutil celý život.

Po pár kilometrech jsem spatřil kompaktní obrysy pevnosti Carré tyčící se na vrcholu skaliska za svým opevněním a stojící neochvějně jako poslední strážce přístavu.

Ne. Nemůžu takhle odjet. Už jsem svého rozhodnutí litoval. Byl jsem v šoku a nebyl jsem schopen uvažovat logicky. Neměl jsem ale odjet a připravit tě o možnost, abys mi to vysvětlila. Prudce jsem sešlápl brzdu a uprostřed silnice jsem se otočil tak, že jsem sjel na krajnici a málem srazil motorku přijíždějící z protisměru.

Musím tě podržet, pomoci ti překonat noční můru tvého života. Musím dodržet slib, který jsem ti dal: že budu schopen pochopit tvou bolest, podělit se o ni a pomoci ti se s ní vyrovnat. Cestou zpátky jsem jel jako o život. Bulvár Cap, pláž Ondes, přístav Olivette, opevnění Graillon a pak úzká cesta k soukromému pozemku.

Auto jsem zaparkoval pod borovicemi a utíkal do domu. Vchodové dveře byly pootevřené.

„Anno!“ volal jsem, když jsem vběhl do haly.

V obýváku nikdo nebyl. Všude na zemi ležely skleněné střepy. Někdo převrátil polici plnou dekoračních tretek a ta při pádu rozbila konferenční stůl z foukaného skla,

který se rozletěl na tisíc kousků. Uprostřed té spouště jsem našel svazek klíčů, které jsem ti před několika týdny dal.

„Anno!“

Velké okno za závěsem bylo otevřené. Roztáhl jsem díly látky, se kterou si pohrával vítr, a vyšel na terasu. Znovu jsem do prázdna křičel tvé jméno. Volal jsem ti na mobil, ale nikdo to nezvedal.

Padl jsem na kolena a složil hlavu do dlaní. Kam ses poděla? Co se stalo za těch dvacet minut, kdy jsem tu nebyl? Jakou Pandořinu skříňku jsem otevřel, když jsem se začal vrtat v minulosti?

Zavřel jsem oči a vybavil si pár útržků našeho společného života. Šest šťastných měsíců, které, jak jsem se obával, byly nenávratně pryč. Přísliby společné budoucnosti, rodiny, dítěte se nikdy nenaplní.

Měl jsem na sebe vztek.

K čemu je tvrdit, že někoho miluju, když nejsem schopen ho ochránit?